

Հովհաննես Թումանյան

Ա՛խ, ի՛նչ լավ են սարի վրրա...

Ա՛խ, ի՛նչ լավ են սարի վրրա
Անցնում օրերն, անո՛ւշ, անո՛ւշ,
Անըրջային, թեթևասահ
Անպ ու հովերն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Ահա բացվեց թարմ առավոտ
Վարդ է թափում սարին-քարին,
Շաղ են շողում ծաղիկ ու խոտ,
Շրնչում բուրմունք եղեմային:

Ա՛խ, ի՛նչ հեշտ են սարի վրրա

Սահում ժամերն անո՛ւշ, անո՛ւշ,
Շրվին փրչեց հովիվն ահա—
Աղջիկն ու սերն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

1902